

hederne og ikke alene i dem, hvorfra denne daarlige Luft hidrører, men ogsaa i de andre Lejligheder, som staa i Forbindelse med det samme Medløbsrør. Jeg ved, at Sundhedskommisjonen i Kjøbenhavn i mange, eller i alt Fald i adskillige Tilfælde har savnet en saadan Bestemmelse som den, her er foreslaaet, og især for nogle Bygningers Bedkommende, i hvilke farlige smitsomme Sygdomme have sat sig temmelig fast. Jeg tror dog nok, at Sygdomme i saadanne Tilfælde ere blevne standsede ved de stærke Midler, som Sundhedskommisjonen har til sin Raadighed i saadanne Tilfælde, men Sygdommen er ofte blusset op igen, og det har derefter været vanskeliggere at faa Bugt med den. Havde man imidlertid i saadanne Tilfælde haft en saadan Bemyndigelse som den, her foreslaas, havde man ubivoldsomt paa et tidligere Stadium kunnet standse Sygdommens Udbredelse paa det paagældende Sted. At Situationen er saaledes, som den er nu, gaar mest ud over de ubemidlede. Naar mange Smaafamiljer bo i samme Hus og over hinanden, er det dem, der hovedsagelig komme til at lide under Ulemperne, og det er derfor for dem, der mest trænge dertil, at man skulde gøre noget for at besejre Ulemperne. Gennemførelsen af de her omhandlede Foranstaltninger vil selvfølgelig medføre en Del Bekostning, og det er Grunden til, at man hidtil har frympet sig ved at tage en saadan Bestemmelse, men især i Ejendomme med mange Smaafamiljer maatte man dog se at komme over det inden en ikke allfor lang Tid. Meget ofte betale saadanne Smaafamiljer en endogsaa forholdsvis høj Husleje; det er derfor langt fra altid berettiget, naar Ejendomsbefidderne, der have saadanne Smaafamiljer i deres Ejendomme, have beklaget sig over, at de skulde have en saadan Udgift, thi det er langt fra sikkert, at det er de mest ubemidlede Ejendomsbefidderne, der eje saadanne Ejendomme. Der er, saa vidt jeg kan skønne, ikke Grund til at tro, at den Bemyndigelse, der her skulde gives, vil blive brugt paa en hensynsløs Maade over for Ejendomsbefidderne. I den Sundhedsvedtægt, som Kjøbenhavn har og nu har haft siden 1886, er der Bestemmelser, som give Sundhedskommisjonen betydelig Myndighed paa mange Omraader, men Sundhedskommisjonen er temmelig sikkert ikke hidtil gaaet hensynsløst frem trods denne Myndighed, saa jeg tror heller ikke, man behøver at nære Betænkkelighed ved at give Sundhedskommisjonen Bemyndigelse til at gøre Indstilling til Bygningskommisjonen om at træffe saadanne Foranstaltning-

ger, som den anser for at være nødvendige i bestemte Djemed, og hvis Udførelse vedkommer Bygningsvæsenet. Det bliver desuden en grumme lang og trang Vej, man skal gaa, naar der skal anbringes et saadant Luffe for Røstevadstien, som denne Lov vil komme til at paahyde. Der skal hver Gang optages Rapport over det foreliggende Tilfælde ved Sundhedskommisjonens Betjente, og enten Gjer eller Lejer og i mange Tilfælde begge disse ville blive afhørte til denne Rapport. Derefter vil en af Stadens Kredsleger undersøge Forholdene og give Erklæring over disse og Indstilling om, hvorledes Forholdene henfigtsmæssigt kunne ordnes paa vedkommende Sted. Saa skal Sundhedskommisjonen skønne, om det er nødvendigt at træffe saadanne Foranstaltninger, som der her er Tale om, og først naar den er enig om det og maaste i enkelte Tilfælde et eller andet af dens Medlemmer har undersøgt Forholdet paa Stedet — først da kan den anmode Bygningskommisjonen om at træffe de vedtagne Foranstaltninger. Jeg tror nok, at her er gjort, hvad der kan gøres, for at være sikker paa, at der ikke træffes overlede Beslutninger og fordres Foranstaltninger, som ikke ville være nødvendige. Der er, som før nævnt, nogen Forskel i Udtrykkene i Loven mellem de to Paragraffer. Den, som er beregnet paa Frederiksberg, er strengere end første Paragraf, der skulde gælde Kjøbenhavn, men, som sagt, Kommunalbestyrelserne have hvert Sted ønsket Bestemmelsen, som den her foreligger. Det er i øvrigt noget ejendommeligt, at denne Bestemmelse skal træffes som Tillæg til Byggeloven. Der er Steder i Landet, tror jeg, hvor saadanne Foranstaltninger vilde kunne naas gennem Sundhedsvedtægten, naar den er stadfæstet af Justitsministeriet. Jeg sender i alt Fald et Tilfælde, idet man i Aarhus fik en Sundhedsvedtægt i 1887, men den folte man temmelig snart Grund til at ønske stærket, navnlig med Hensyn til det her foreliggende Forhold. I 1891 opnaaede man da ogsaa Sanktion paa en Bestemmelse, der paahyder, at inden $\frac{1}{4}$ Aar efter Lovens Ikrafttræden skulde alle Røstevadste i Aarhus By være forsynede med saadanne Vandlaase, det gif altsaa meget let for Aarhus at faa denne Bestemmelse gennemført. At det ikke kan gaa saa let her i Kjøbenhavn og maaste heller ikke bør gaa saa let, er ikke urimeligt, idet der her findes et meget stort Antal Vadste, og den Bekostning, som vil følge med at forandre disse Forhold, vil blive meget stor. Jeg vil tillade mig at anbefale, at Sagen fremmes hurtigst muligt,